

Barcelona den 1 juli 2012

Mina kära: må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Vi har alla fyllts av glädje och tacksamhet mot Herren för erkännandet av vår älskade don Álvaros heroiska dygder som den Heliga stolen kungjorde den 28 juni. Vår glädje är stor eftersom Kyrkan med denna handling ännu en gång bekräftar att Opus Deis anda, som vår Faders förste efterträdare levde med enastående trohet, är Evangeliet helt och hållet trogen och därför också en väg till att förvandla *alla ögonblick och omständigheter i mitt liv till tillfällen att älska Dig och tjäna Kristi rike*, som bönen till den vördnadsvärde tjänaren till Gud lyder.

Gratias tibi, Deus, gratias tibi! inbjuder jag er att upprepa en gång till. Låt oss tacka den heliga Treenigheten för denna gåva, Opus Deis anda – *lika gammal som Evangeliet och lika ny*¹ – som många andra personer tar del av, vilka, utan att vara kallade till Verket, är en del av vår övernaturliga familj på något sätt: många av våra släktingar och vänner och så många andra som försöker förverkliga i vardagslivet den anda som vår Fader fick från Gud.

När jag de gångna dagarna läste era brev med födelsedagsgratulationer fylldes jag förstas av tacksamhet till Herren, som har velat att Opus Dei – liksom Kyrkan som Verket är en del av – är en övernaturlig familj som hålls samman av faderskapets, barnskapets och broderlighetens fasta band. Min tanke gick direkt till vår älskade Fader, vars liturgiska fest vi firade nyss. Tack vare hans heroiska trohet till Guds plan är vi skyldiga den helige Josemaría denna familjeanda som är så specifik för Verket och som visar sig (vilket ju är logiskt) med särskild kraft i var och en av de högtider som kantar vår väg. Jag tackar alla er och alla dem som bett för mig dessa dagar för era böner och vill återgälda dem med att be mer för alla.

En särskild anledning till sonlig tacksamhet och till glädje har varit Påven Benedikt XVI:s tillgivna ord. I det handskrivna budskap som han skickade mig med anledning av min födelsedag, försäkrade den helige Fadern om sin bön för Prelaten och en särskild apostolisk välsignelse som omfattar alla de personer som anförtratts åt hans pastoral vård. Dessa tecken på tillgivenhet från Påven bör få oss att på djupt allvar vara ännu mer förenade med honom och hans böneämnen och att oupphörligen be för frukterna av hans tjänst som överste herde.

Jag förstår de ord mycket väl, som jag så ofta hörde vår grundare säga på tal om Kristi ställföreträdare på jorden. Han sade till oss: *älska den helige Fadern mycket. Be mycket för Påven. Älska honom mycket. Älska honom mycket! För han behöver alla sina barns tillgivenhet. Detta förstår jag mycket väl: jag vet det av egen erfarenhet, eftersom jag inte är som en vägg, utan en människa av kött. Därför gillar jag att Påven vet om att vi älskar honom, att vi alltid kommer att älska honom och detta av en enda anledning: eftersom han är den ljuve Kristus på jorden.*² Hur ofta ber vi dagligen för Petri efterträdare? Kan han

¹ S: t Josemaría, *Brev 9/1 1932*, nr 91.

² S: t Josemaría, *Anteckningar från en familjesammankomst*, 11/5 1965.

räkna med vår trohet?

Kärleken till Påven var alltid kraftfullt närvarande i vår Faders hjärta. I en av hans äldsta brev berättar han att när Opus Dei var en litet frö som nästan var gömd i fåran gillade han att med tanken placera sig vid den helige Fadern när han bad rosenkransen. När han gjorde den andliga kommunionen föreställde han sig att han tog emot den sakramentalt ur Påvens händer. På detta sätt *materialiserades* hans förening med Påven i små saker vilket gjorde att en allt fastare och teologisk vördnad för Kristi ställföreträdare på jorden, alla kristnas gemensamme Fader, växte till sig i hans hjärta.

Dessa minnen har kommit till mig också av den anledningen att vi återigen i juli firar årsdagen av den första gången då vår Fader togs emot av Påven. Detta hände den 16 juli 1946, tre veckor efter hans första resa till Rom. Några få dagar tidigare hade Pius XII genom msgr. Montini (som många år senare skulle bli Paulus VI) låtit honom få ett fotografi av Påven med en tillägnan skriven för hand där han välsignade vår grundare och Verket. Vilken sonlig glädje kände han inte då! Han skrev omedelbart till sina döttrar och söner: *jag har fått ett handskrivet meddelande från den helige Fadern till ”grundaren av Det heliga Korsets prästsällskap och Opus Dei”. Vilken enorm glädje! Jag kysste det tusen gånger. I ett PS lade han till: fortsätt be och var mycket glada.*³

Att be för Påven, för hans höga person och för hans böneämnen, är ett arv från vår helige grundare som även don Álvaro, hans första efterträdare, har förmedlat till oss med föredömlig trohet. Nu tillkommer det mig personligen att bekräfta er på denna punkt av katolsk anda. Det gör jag ofta, men i dessa svåra stunder då kritiska röster höjer sig på många olika håll mot Kyrkan och mot den helige Fadern, känner jag mig tvingad att göra det ännu mer. För inte så länge sedan firades de heliga Petrus och Paulus högtid, de apostlar som befäste Kyrkan i Rom med sitt blod och är den universella Kyrkans pelare. Detta firande leder oss att vara ännu mer förenade med den helige Fadern. Älska honom mycket och försök få många andra kvinnor och många andra män att växa i deras kärlek till Petrus!

I katekesundervisningen i sina allmänna audienser de senaste veckorna har Benedikt XVI betraktat börens verkan. Han hänvisade till konkreta tillfällen i den första Kyrkans liv och talade om de kristnas reaktion inför de angrepp och förföljelser som de utsattes för. Vi kommer alla ihåg att Petrus och Johannes fängslades av judarnas Stora råd och förbjöds att någonsin predika i Jesu namn.⁴ Efter att de satts på fri fot, samlades apostlarna med de första kristna och förmedlade det förbud de hade fått. Påven understryker att denna första kristna gemenskap **inte bara inte förlamas och inte splittras, utan är djupt förenade i bön, som en enda person, för att åkalla Herrens namn (...). Vad ber församlingen Gud om i denna stund av prövning? Den ber inte om att gå med livet i behåll under förföljelsen eller om att Herren skall straffa dem som fängslade Petrus och Johannes. Den ber endast om att få kraft att ”frimodigt förkunna” Guds ord (jfr Apg 4:29). De ber alltså om att inte förlora trons mod, modet att förkunna tron.**⁵ Detta gör de genom att vördnadsfullt be Psalm 2, där Messias erkännande förutsågs, trots hans fienders angrepp.

Dessa första kristna ger oss kristna i dag en bra uppförandekod. Även i dag ser vi sorgligt nog hur man försöker driva ut Gud från samhället eller i alla fall vill sätta honom inom parentes och förvisa honom till den privata sfären. De månader som är kvar till Trons års början den 11 oktober, föreslår jag er att ha de första kristnas föredöme mycket närvarande och be med

³ S: t Josemaría, *Brev till hans söner i generalrådet*, 30/6 1946, i A. VÁZQUEZ DE PRADA, ”El Fundador del Opus Dei”, vol. 3, ss 45-46.

⁴ Jfr Apg 4:1-31.

⁵ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/4 2012.

optimism och säkerhet för Kyrkans behov, för Pävens böneämnen och för hela Guds folks enhet kring dess herdar. Låt oss inte glömma det vår Fader försäkrade, att *Gud är alltid densamme. Det som behövs är troende människor, för att de under som vi läser om i den heliga Skrift skall förnyas.*

*Ecce non est abbreviata manus Domini - Se, Herrens arm, hans makt, har inte försvagats.*⁶

Låt oss, ledda av denna säkerhet, våga oss på ett apostolat utan uppehåll, övertygade om (och detta är inte en överdrift) att miljontals människor väntar på oss. Men ord räcker inte, som den helige Josemaría underströk. De behövs, men det är "gärningar" som förväntas av oss, daglig samstämmighet med tron och glädjen att veta att vi är Guds barn.

En annan händelse som Benedikt XVI tar upp är när Petrus släpps fri just innan han skulle ställas inför rätta. Även vid detta tillfälle samlades de första kristna enhälligt i bön. Den heliga texten säger att *Petrus hölls (...) fångslad, och i församlingen bad man ivrigt till Gud för honom.*⁷ Den helige Josemaría betraktade mycket ofta hur Kyrkans enhälliga bön vid detta tillfälle befriade Simon Petrus *ur Herodes händer, undan allt som det judiska folket väntat sig.*⁸ Så här skriver han i *Vägen: Drick ur "Apostlagärningarnas" klara källa. I tolfte kapitlet beger sig Petrus, som av ängeln har befriats ur fångelset, till huset som tillhör Markus mor. - De vill inte tro tjänsteflickan som påstår att Petrus står vid porten. "Angelus eius est" - "Det måste vara hans ängel" sade de.*

Se med vilket förtroende de första kristna umgicks med sina skyddsänglar.

*Och du?*⁹

Du och jag, anropar vi med tro de heliga skyddsänglarna? Tar vi dem till hjälp för våra personliga och Kyrkans behov, som bör vara våra också? Ber vi dem om hjälp för apostolatet?

Då den helige Fadern förklarar dessa händelser ger han rådet att vi liksom dessa kristna tar upp vardagens händelser i vår bön för att hitta deras djupare mening. Om vi som den första kristna gemenskapen låter oss upplysas av Guds Ord genom att meditera över den heliga Skrift, kan även vi lära oss att se att Gud är närvarande i vårt liv, även och särskilt närvarande i de svåra stunderna och att allt, till och med det vi inte förstår, är en del av en högre kärleksplan där den slutliga segern över det onda, över synden och över döden verkligen är det godas, nådens, livets och Guds seger.¹⁰ Vid ett annat tillfälle inbjöd Paven oss till en personlig rannsakan: Hur ber jag? Hur ber vi? Hur mycket tid ägnar jag åt att umgås med Gud?¹¹

Dessa tankar, som är mycket aktuella, bör vi ofta begrunda under de stunder av stilla bön som kantar vår dag: utan dessa samtal med Herren, med hans heliga Moder, med änglarna och helgonen, skulle vi inte kunna – och vill inte – leva. *Föremålet för min bön är föremålet för mitt liv,*¹² försäkrade den helige Josemaría. Detsamma bör gälla för oss. I vår personliga bön bör vi tänka igenom allt det som upptar oss och allt det som bekymrar oss, även om vi Guds barn, som vår Fader brukade säga, inte borde ha *bekymmer*, utan *uppgifter**, eftersom vi litar på vår Fader Guds godhet som leder allt till vårt bästa.

Jag har redan syftat till några av dessa "bekymmer" nu och alltid, som alla Guds barn borde

⁶ S: t Josemaría, *Vägen*, nr 586.

⁷ Apg 12:5.

⁸ *Ibid.* 11.

⁹ S: t Josemaría, *Vägen*, nr 570.

¹⁰ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 18/4 2012.

¹¹ Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 30/11 2011.

¹² S: t Josemaría, *När Kristus går förbi*, nr 174.

*Den helige Josemaría gjorde i detta sammanhang en ordlek med de spanska orden "preocupaciones" (bekymmer) och "ocupaciones" (uppgifter).

ha närvarande: Kyrkans och världens liv, människornas frälsning och det dagliga apostolatet. Andra, kanske mer direkta bekymmer, är kopplade till den kris som påverkar många länder överallt i olika grad. Jag är inte ovetande om dess följder och ignorerar inte att vissa kan känna sig särskilt betryckta av dessa svårigheter: arbetslöshet, behovet att avstå från ett minimum av bekvämlighet och pressen att göra svåra konststycken för att få familjbudgeten att gå ihop i slutet av månaden, om det överhuvudtaget går. Jag försäkrar er att jag känner med var och en av er och särskilt ber för dem som är i stora svårigheter. Utöver de styrandes och allas nödvändiga åtgärder för att så snart som möjligt ta sig ur denna situation, är mitt råd att vi litar på Herren och med glädje offerar alla försakelser som vi måste uthärda.

Ha samtidigt inte något emot att tacka ja till ett arbete som ligger under er utbildning i väntan på att bättre erbjudanden kommer. Försök växa med de svåra tiderna. Om vi möter dem med övernaturligt sinne, kommer de att få oss att mogna rent mänskligt och göra oss mer förenade med Gud och solidariska med andra personer.

Denna situation är ytterligare ett tillfälle att hjälpa varandra att bära bördorna elegant. De gångna dagarna har jag ofta mints några ord som Herren sade vid sista måltiden och som vår grundare outtröttligt upprepade under hans liv: *älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra.*¹³ Jag kommer ihåg hur rörd den helige Josemaría blev när han påminde om de sista stunderna på jorden av den apostel, *quem diligebat Iesus.*¹⁴ En gammal tradition berättar nämligen att Johannes (kanske med en åldrings knaggliga röst, så föreställde sig vår Fader det) upprepade: *filioli, diligite alterutrum!* mina älskade barn, älska varandra!¹⁵

Ingen bör känna sig ensam. Var och en bör känna sig stödd och skyddad av de andras bön och broderliga tillgivenhet. Låt oss göra allt för att stå till tjänst så att samlivet med de andra blir mer kärleksfullt och behagligt med konkreta småsaker. Ofta räcker det med ett leende, en tillgiven blick och att med äkta intresse lyssna till de andras sorger för att lätta på dens börda, som går igenom något svårt. Hur aktuella är inte dessa ord i *Vägen: Kärleken består mer i att "förstå" än i att "ge"*.¹⁶

Innan jag avslutar vill jag uppmuntra er att förmedla dessa råd till era släktingar, vänner och arbetskamrater. Hjälp dem att upptäcka Gud Faderns försyn i alla omständigheter. Såsom vår Fader skrev efter den helige Paulus: *Vi vet att Gud på allt sätt hjälper dem som älskar honom att nå det goda, dem som han har kallat efter sin plan.*¹⁷ Herren har kallat oss alla att ta hans lära med oss på alla vägar i världen. **Omnia in bonum!**

Ni vet redan att jag den 18 juni utnämnde den domstol i Prelaturen som kommer att ansvara för att leda förberedelserna av Dora del Hoyos salig- och helgonförklaringsprocess, hon som var den första assisterande numerarien i Verket. Förena er med min tacksägelse till den heliga Treenigheten för detta steg och fortsätt be för mina böneämnen.

Jag kan inte, och vill inte, sluta minnas vår älskade don Álvaro, som den 7 juli 1935 började vandrigen som en god och trogen tjänare genom att leva Opus Deis anda. Vad många minnen av hans gensvar, fullt av glädje och ständig kamp!

Med all sin tillgivenhet välsignar er
er Fader
+ Javier

¹³ Joh 13:34-35.

¹⁴ Joh 13:23.

¹⁵ Jfr S: t Hieronymus, *Commentarii in Epistolam ad Galatos*, III, 6, 10 (PL 26, 462).

¹⁶ S: t Josemaría, *Vägen*, nr 463.

¹⁷ Rom 8:28.